

нѣщата. Не се лъжете по промѣнитѣ, които ставатъ съ материята. Има една сжщественa частъ отъ материята, която не се промѣня и не се разваля. Туй е сега важното.

„Каквото чухъ отъ Отца си, явихъ ви го“.

Кога можемъ да кажемъ нѣкому каквото чуемъ? — Когато го обичаме. Само който те обича, той може да ти каже туй, което е чулъ. Не ти ли го казва, той не те обича. Сега, като казвамъ „не обича“, не ме разбирате въ крива смисълъ. Подъ „обичъ“ подразбирамъ, всички да бждемъ на еднакъвъ уровеньъ, еднакво да схващаме нѣщата. Нѣкои казватъ: като ни обичашъ, кажи ни. Но не трѣбва само азъ да ви обичамъ. Подъ думата „обичъ“ разбирамъ, въ дадения моментъ Богъ еднакво да дѣйствува и въ васъ, и въ мене. Схващанията ни за Бога трѣбва да бждатъ еднакви и за мене, и за васъ. Да кажемъ, азъ съмъ единъ царъ и разбирамъ гласа на Бога. Вървя съ една каляска изъ пѣтя и срѣщна една бѣдна жена. Азъ мога да дамъ заповѣдь: вземете тази жена, отстранете я отъ пѣтя ми! Да, но това не е любовъ, това не е разбиране гласа на Бога. Ако тѣзи хора взематъ тази жена и я отстранятъ, това не е за моя похвала, това е едно прѣстѣпление. Азъ трѣбва да слѣза отъ своята каляска, да взема тази жена на рѣцѣтъ си, да я заведа дома си и да ѝ прислужа. Това е Любовта! Сега, другъ е въпросътъ, ако питате: ама това може ли да се направи или не може? Туй, може или не може, това сж философски разбирания. — Може, всичко може. И ние, съврѣменнитѣ християни, имаме една погрѣшка, тя се състои въ това: ние постоянно отлагаме. Дойде една благородна мисълъ, казваме: утрѣ. Дойде една свѣтла мисълъ, казваме: азъ съмъ при особено разбиране, утрѣ. Не, това сж човѣшки схващания. Какво е твоео разбиране? — Едно разбиране има въ свѣта, то е Божественото! И когато ние всичкитѣ сжщества въ свѣта схванемъ Божественото разбиране, ще внесемъ единъ новъ импулъс. Сега, нѣкои задаватъ въпроса: „Може ли!“ — Може.

„Каквото чухъ“, казва Христосъ, „отъ Отца си, явихъ ви го“.

Азъ зная, че прѣзъ вѣковетѣ, прѣзъ които сте живѣли, много нѣща ви сж казани, но вие не сте ги